

Razmišljanja jednog slona

Imam četiri noge, surlu i veliki mozak. On je često nepoznanica i za mene samog, a kamoli za ljude.

Ljudi misle da mi, slonovi, nemamo svest.

Nisam siguran za ostale vrste ali ako, osim što vidim, čujem, takođe i osećam bol, ljubav, tugu, zadovoljstvo – onda mora biti da sam sličan čoveku. Kada krdo afričkih slonova naiđe na groblje pripadnika svoje vrste, svi – od najvećeg, do najmanjeg – kleknu i plaču. Da li si to znao, čoveče?
Za razliku od njega, koji veruje u Boga izvan sebe i u sebi, ja obožavam Majku Prirodu.

Majka Priroda poklonila je nama, slonovima, široke savane i bujne prašume, po kojima smo lutali celog života. Nismo imali neprijatelja sve dok se nije pojavio čovek. Prvo je poubijao naše pretke, mamute. Oprostili smo mu, i nastavili život kao da rata nije ni bilo. Ali, mali čovek se osilio: počeo je da krči šume i gradi naselja na našoj teritoriji. Nekad su se ta prostranstva činila beskrajnim. Iz generacije u generaciju, naš životni prostor se sve više sužavao.

I opet smo mu oprostili.

Čoveku ni to nije bilo dovoljno. Sit i dokon, iz zabave je počeo da ubija naše afričke rođake, samo da bi se slikao pored njihovih leševa i izvadio im kljove od kojih je kasnije pravio ukrasne predmete.

Kada krdo afričkih slonova naiđe na groblje pripadnika svoje vrste, svi – od najvećeg, do najmanjeg – kleknu i plaču. Da li si to znao, čoveče?

Kada lavovi, leopardi ili hijene zgrabe naše mladunče, borimo se za njegov život.

Dok slon umire od starosti ili bolesti, stojimo pored njega, pazeći da smrt protekne dostojanstveno. Svojim telima ga branimo od gladnih napasnika. Kada mu se duša spoji sa Majkom Prirodom, svako od nas ga dodirne u znak poslednjeg pozdrava.

Ako ljudi otmu naše mladunce, izgazimo im useve i porušimo kuće. Ne činimo to iz obesti niti iz mržnje, samo tražimo da nam se vrati ono što je naše.

Pamtim svoje detinjstvo, kada sam se surlom držao za majčin rep. Roditelji su skoro dve godine čekali da dođem na ovaj svet. Zatim su me odveli na još gore mesto – u zoološki vrt. Strpali su me u samicu, u kojoj sam imao tek toliko mesta da mogu da se okrenem. Zime sam provodio zatvoren u tom skućenom prostoru, udarajući glavom o zid i željno iščekujući proleće kada bi me puštali napolje. Kao najmlađi u krdu, uživao sam sve privilegije. Na lestivici hijerarhije bio sam beznačajan, ali sam, po slonovskim zakonima, bio predodređen da jednog dana postanem vođa.

I bilo bi tako, da me nisu oteli ljudi. Ubili su moju majku, koja je sa mnom mirno brstila lišće. Mene su odveli u cirkus, u kome sam proveo narednih dvadeset godina. Dali su mi ime «Ganeš», po ljudskom božanstvu, i morao sam da naučim kako da stojim na jednoj nozi, trčim u krug, trpim da se ljuljaju na mojoj surli... Sve zarad ljudske zabave. Ako ne bih slušao, dobijao sam batine. Nisu bolele. Moja koža je debela i otporna na udarce, ali mi je srce ranjivo. Ponekad su me krotili električnom palicom. Shvatio sam da, ukoliko hoću da preživim, moram da pretrpim i sačekam svoj trenutak.

Nisam imao nijednog prijatelja. Pokušavao sam da navedem svog krotitelja da mi se barem osmehne ili kaže neku toplu reč. On je bio sićušan čovek a prema meni se ponašao kao Kralj slonova. Nisam to više mogao da podnesem i, jednog dana, zatrčao sam se na njega, oborio ga na zemlju i pritisnuo svojom nogom. Nisam imao nameru da ga ubijem; to, jednostavno, nije u slonovskoj prirodi, ali... potpuno sam izgubio kontrolu nad svojim postupcima.

Zatim su me odveli na još gore mesto – u zoološki vrt. Strpali su me u samicu, u kojoj sam imao tek toliko mesta da mogu da se okrenem. Zime sam provodio zatvoren u tom skućenom prostoru, udarajući glavom o zid i željno iščekujući proleće kada bi me puštali napolje.

Zime, proleća, leta, jeseni... pa opet zime... Već petnaest ih je prošlo, a moj život tapka u mestu,

ograničenom zidovima i barijerama koje ne mogu ukloniti. Jedna noga mi otečena, izranavljena i bolna, jer, u toku hladnih dana, provedenih u samici, stojim u sopstvenom urinu. Niko nije došao da mi ublaži svrab i bol. Kupaju me retko, a ja tada pozavidim mojim afričkim i azijskim rođacima na valjanju u blatu i tuširanju mlazevima rečne vode. U proleće, kada izađem na parče slobode, vezan lancem za otečenu nogu, posetioci me maze po surli i nude mi svakojaku hranu. Uzimam. Ne zato što sam gladan, već zato što sam željan društva. Prepoznajem lica koja sam viđao i ranije, sećam se svakog, ko mi se osmehnuo. Pamtim. Beležim u svojoj glavi. Primećujem da ni svi ljudi, kao i slonovi, nisu isti. Neki me vole, neki me se plaše... Ali, niko me ne razume. Većina njih misli da se prijateljstvo slona kupuje šakom kikirikija. Mnogima se moje ljuljanje levo-desno i napred-nazad čini kao izraz raspoloženja. Ja, zapravo, na taj način ublažavam stres i bolove u nozi.

Sad sam na polovini svog slonovskog veka. No, slutim da neću izdržati toliko dugo. Živim u centru grada, punom buke i izduvnih gasova. Tuku i ovde, lome mi želju za životom. Jednog dana, noge će me izdati i ležaću, sasvim sam, do poslednjeg izdisaja. Dok slon umire od starosti ili bolesti, celo krdo stoji pored njega, pazeći da smrt protekne dostojanstveno. Da li si to znao, čoveče?

Kada mi se duša bude spojila sa Majkom Prirodom, ko će me dodirnuti u znak poslednjeg pozdrava?